

Arrest

nr. 250 750 van 10 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juli 2020 waarbij wordt geweigerd om op het verzoek tot intrekking van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012 in te gaan.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juli 2012 wordt ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen.

1.2. Op 18 juli 2018 diende verzoeker een verklaring van inschrijving in (bijlage 19) als burger van de Unie.

1.3. Op 13 maart 2019 wordt aan verzoeker een E-kaart afgegeven.

1.4. Op 4 augustus 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen en wordt hem een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberovingpoging te dien einde afgegeven.

1.5. Op 16 augustus 2019 dient verzoeker een verzoek tot intrekking of opheffing van het ministerieel besluit van 11 juli 2012 in.

1.6. Op 15 oktober 2019 wordt de beslissing van 4 augustus 2019 ingetrokken en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart, geldig tot 13 december 2023.

1.7. Op 24 juni 2020 wordt beslist om de afgifte van de bijlage 19 van 18 juli 2018, de bijlage 8 van 13 december 2018 en de E-kaart als "onbestaande" te beschouwen en wordt de bijlage 19 ingetrokken.

1.8. Op 2 juli 2020 wordt aan de raadsman van verzoeker per e-mail medegedeeld dat niet kan worden ingegaan op het verzoek tot opheffing of tot intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In gevolge uw verzoek om het Ministerieel Besluit tot terugwijzing in te trekken hebben wij een grondig onderzoek gedaan.

Uw cliënt is onderworpen aan een MB van 11 juli 2012 geldig tot 10 juli 2022 als zijnde de genaamde O.P. ° 24.10.1983 Bulgarije (gekend onder verschillende aliassen bij DVZ met het dossier nummer 5195947 en 7716666)

Deze maatregel betekent dat uw cliënt niet toegelaten is om het grondgebied te betreden gedurende een periode van 10 jaar. Niettegenstaande deze maatregel opgelegd door de Minister heeft uw cliënt meermaals de maatregel naast zich neergelegd en belangrijke informatie omtrent zijn identiteit verzwegen.

Uw cliënt werd nadat hem een voorlopige invrijheidstelling werd toegestaan op 18 oktober 2012 gedwongen verwijderd op 23 oktober 2012 vanuit de gevangenis.

Op 06 juni 2013 biedt uw cliënt zich bij de gemeente Antwerpen aan als de genaamde O.M. ° 24.10.1983 Bulgaar en legt met diezelfde identiteit een geldig Bulgaars Ik voor. Hij verzwegen echter het feit dat hij onder zijn andere identiteit onderworpen was aan een maatregel tot verwijdering. Hij diende pas op 21 februari 2014 (8 maanden na zijn aankomstverklaring) onder de identiteit O.M. ° 24.10.1983 Bulgarije een aanvraag van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de unie (bijlage 19 ter). Dit werd hem geweigerd op 21.05.2014.

Op 21.10.2015 leverde Gent alsnog een E kaart af, welke gesupprimeerd werd op 25.09.2017 ingevolge het feit dat ontdekt werd dat uw cliënt onderworpen was aan een maatregel tot verwijdering als zijnde de genaamde O.P. ° 24.10.1983 Bulgarije.

De gemeenten (in eerste instantie Antwerpen en vervolgens Gent) werden bewust op het verkeerde been gezet waardoor de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en er uiteindelijk een E-kaart onwettig werd afgeleverd. Door toedoen van bedrog, het gebruik maken van verschillende aliassen en uiteindelijk een nieuwe identiteit te gebruiken, hebben gemaakt dat de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en werd er onrechtmatig een bijlage 19 afgeleverd. Een beslissing die uitgelokt werd door bedrog mag steeds ingetrokken worden

Ingevolge een politiecontrole in Gent op 25.12.2015 ontdekte men a.d.h.v. vingerafdrukken dat uw cliënt geseind stond en onderworpen was aan een MB tot terugwijzing waarbij hij gedurende 10 jaar België niet mag betreden.

U cliënt werd vervolgens diezelfde dag opgesloten met het oog tot verwijdering in gesloten centrum. Daarenboven is er niet alleen het feit dat uw cliënt onderworpen is aan een maatregel tot verwijdering daarenboven nam hij bewust een andere identiteit aan om zo de autoriteiten op het verkeerde been te zetten. Tenslotte werd er een PV opgesteld te zijnen laste uithoofde van verkrachting PV nr. AN .37.LB.023 22 5/2015.

Uw cliënt werd voor de tweede maal gedwongen verwijderd op 10.01.2016 richting Bulgarije.

U cliënt keerde vervolgens illegaal terug naar België wetende dat hij nog steeds onderworpen is aan een maatregel van verwijdering.

Hij diende vervolgens opnieuw een aanvraag van een verklaring van inschrijving in op 18.07.2018 in de hoedanigheid van zelfstandige bij de stad Antwerpen. Er werd onrechtmatig een E-kaart afgeleverd op 13.03.2019.

Ingevolge een politiecontrole in Antwerpen op 04.08.2019 ingevolge overlast door betrokkene in en drankgelegenheid werd betrokkene opnieuw opgesloten met het oog op een verwijdering . Hij verklaarde tijdens de politiecontrole dat hij een zwangere vriendin zou hebben maar uit het Rijksregister bleek dat ze beiden woonachtig zijn op een verschillend adres en ze als dusdanig niet samenwonen. Betrokkene tekende een uiterst dringend beroep in tegen de beslissing tot verwijdering dd.04.08.2019 op 08.08.2019. Ingevolge dit uiterst dringend beroep werd beslist om betrokkene diezelfde dag vrij te stellen.

Op 16 augustus 2019 ontvangt DVZ er een verzoek tot intrekking/opheffing van het Ministerieel besluit. Op 24.06.2020 werd de Stad Antwerpen aangeschreven waarbij de afgifte van de bijlage 19 (dd. 18.07.2018, de bijlage 8 op 13.12.2018 en de e- kaart op 13.03.2019 als onbestaand worden beschouwd.

Betrokkene is immers nog steeds onderworpen aan een Ministerieel Besluit

Uit nazicht in het ANG blijkt dat betrokkene opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht (vermelding in AN verkrachting PV nr. AN .37.LB.023225/2015.). Wat het onderzoek inhoudt en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt in de afgespeelde feiten, is niet duidelijk. Toch houdt de vermelding van een nieuw PV in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden nog steeds niet de rug toekeerde.

Nergens in uw verzoek tot intrekking geeft u aan welke bronnen van inkomsten uw cliënt heeft zowel ten tijde dat hij kortstondig verblijfrecht genoot in België (verblijfsrecht gebaseerd op bedrog) . Evenmin de periode die hij geacht was in zijn land van herkomst te verblijven. Evenmin legt uw cliënt een bewijs van woonst neer in zijn land van herkomst voor de periode die hij geacht werd het grondgebied verlaten te hebben.

Betrokkens gedrag (MB tot terugwijzing, meerdere malen onterecht terugkeren naar België, officiële autoriteiten keer op keer op het verkeerde been zetten en een nieuw PV getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin tegenover de maatschappij geldende regels.) Het niet respecteren van de opgelegde maatregel en het halsstarrig naast zich neer te leggen en bovendien trachten het verblijfsrecht van een Turkse onderdaan met een Griekse verblijfsvergunning op basis van zijn preciaire situatie te regulariseren, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien het voorgaande het opeenvolgend niet na leven van de maatregel, het ontbreken van bronnen van inkomsten en bewijs van woonst buiten het België en meer in het bijzonder Bulgarije kunnen wij op dit moment niet ingaan op uw verzoek tot opheffing van het MB tot terugwijzing dd. van 11 juli 2012 geldig tot 10 juli 2022.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij voert aan dat de e-mail van 2 juli 2020 waarbij aan de advocaat van verzoeker wordt medegedeeld dat niet wordt ingegaan op het verzoek tot intrekking van het inreisverbod, enkel een mededeling en geen administratieve rechtshandeling inhoudt. De verwerende partij meent dat aan de raadsman werd medegedeeld dat niet voldaan was aan artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zodat geen verzoek tot opheffing of opschorting kan worden ingediend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad een administratief rechtscollege is dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die "worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de libellering van deze bepaling is overgenomen uit het artikel 30, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat voor de draagwijdte kan worden verwezen naar deze interpretatie van voornoemde bepaling. Voor het begrip 'beslissing' of 'bestuurshandeling' kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten "een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten" (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92). Alleen rechtshandelingen kunnen vatbaar zijn voor een vernietiging of een schorsing. Het beroep waarbij een handeling zonder rechtsgevolgen of een handeling die niet belet dat rechtsgevolgen ontstaan wordt aangevochten is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State*.

Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 6-7, p. 13-14). Het annulatieberoep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij beoogd wordt rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden, waarbij beoogd wordt wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijzigingen te beletten (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 8, p 14).

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde van de minister of de minister, c.q. staatssecretaris, het inreisverbod kan opheffen of opschorten. Op 2 juli 2020 antwoordt de gemachtigde op omstandige wijze waarom er geen gevolg wordt gegeven aan de vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Uit het omstandig antwoord blijkt dat de verwerende partij, alvorens tot het besluit te komen, de door de verzoekende partij aangevoerde argumenten wel degelijk heeft onderzocht. Het gaat niet over een loutere toelichting omdat zij enerzijds een antwoord bevat op een aanvraag en anderzijds rechtsgevolgen heeft. De te nemen beslissing in antwoord op een aanvraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod kan de rechtstoestand van de verzoekende partij wel degelijk wijzigen, omdat zij tot gevolg heeft dat de verzoekende partij bij een gunstig antwoord het Rijk opnieuw kan betreden.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/12 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT
- SCHENDING VAN HET RECHTSZEKERHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL*

1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Bulgarije.

Verzoeker verblijft reeds langdurig in België. Hij is woonachtig te 2610 Antwerpen, (...). Verzoeker is in het bezit van een E-kaart, geldig van 13 december 2018 tot en met 13 december 2023.

Op 4 augustus 2019 neemt de gemachtigde evenwel een beslissing om een einde te stellen aan het duurzaam verblijfrecht van verzoeker en verkrijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt hiertoe aangegeven: "Er wordt een einde gemaakt aan het verblijfsrecht en er wordt een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten met toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de volgende feiten en/of vaststellingen".

Als motivering wordt vermeld dat verzoeker door de gemachtigde "als een potentieel gevaar voor de openbare orde en beschouwd". Er wordt vervolgens gesteld dat: "betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen bij nacht, feit(en) waarvoor hij op 26.01.2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden". Er wordt vervolgens gewezen op "een ministerieel besluit tot terugwijzing", dat "in werking" zou zijn getreden "op 11/07/2012".

Door de verzoekende partij werd op 8 augustus 2019, gelet op de vasthouding van verzoeker, een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing van 4 augustus 2019 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker werd dezelfde dag nog - op 8 augustus 2019 - in vrijheid gesteld. Ambtshalve werd vastgesteld dat er geen hoogdringendheid meer bestond (arrest nr. 224.838 van 12 augustus 2019). De procedure werd door verzoeker voortgezet.

Op 16 augustus 2020 werd door de verzoekende partij een verzoek ingediend tot intrekking/opheffing van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012.

Verweerder nam op 15 oktober 2019 vervolgens de beslissing tot intrekking van de eerdere beslissing van 4 augustus 2019. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld in een arrest van 30 oktober 2019 (nr. 228.270), waarbij werd verwezen naar de intrekkingbeslissing van verweerder:

"Intrekking beslissing beëindiging verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier EUE) d.d. 4/8/2019.

Reden: geldige E-kaart."

(arrest nr. 228.270 van 30 oktober 2019, randnr. 2.1, pagina 3).

Voor verweerder werd derhalve gesteld dat er sprake was van een "geldige E-kaart", verwijzende naar de verblijfskaart van verzoeker (geldig van 13 december 2018 tot en met 13 december 2023).

Verzoeker verbleef, na zijn vrijlating, opnieuw te 2610 Antwerpen, (...). Hij is in België werkzaam.

Groot is zijn verbazing wanneer hij plotsklaps per aangetekend schrijven door de gemeentediensten van Antwerpen op de hoogte worden gebracht van een beslissing van verweerder van 24 juni 2020 om "de afgifte van de bijlage 19 (d.d. 18.07.2018), de bijlage 8 op 13.12.2018 en de E-kaart op 13.03.2019" als "onbestaande" te beschouwen. Als motivering wordt verwezen naar een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 11 juli 2012.

Op 2 juli 2020 wordt vervolgens een beslissing genomen om het verzoek tot intrekking/opheffing van het Ministerieel Besluit van 11 juli 2012 af te wijzen.

2. Uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt dat de verwerende partij impliciet doch zeker beslist heeft om, in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing, het Ministerieel Besluit van 11 juli 2012 in te trekken.

De verzoekende partij benadrukt daarbij dat hij in het bezit werd gesteld van een E-kaart, geldig van 13 december 2018 tot en met 13 december 2023.

Verweerder erkende hierdoor het bestaan van een verblijfsrecht in hoofde van verzoeker.

Op 4 augustus 2019 neemt de gemachtigde evenwel een beslissing om een einde te stellen aan het duurzaam verblijfsrecht van verzoeker en verkrijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door de verzoekende partij werd op 8 augustus 2019, gelet op de vasthouding van verzoeker, een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing van 4 augustus 2019 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker werd dezelfde dag nog - op 8 augustus 2019 - in vrijheid gesteld. Ambtshalve werd vastgesteld dat er geen hoogdringendheid meer bestond (arrest nr. 224.838 van 12 augustus 2019). De procedure werd door verzoeker voortgezet.

Verweerder nam op 15 oktober 2019 vervolgens de beslissing tot intrekking van de eerdere beslissing van 4 augustus 2019. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld in een arrest van 30 oktober 2019 (nr. 228.270), waarbij werd verwezen naar de intrekkingbeslissing van verweerder:

"Intrekking beslissing beëindiging verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier EUE) d.d. 4/8/2019.

Reden: geldige E-kaart."

(arrest nr. 228.270 van 30 oktober 2019, randnr. 2.1, pagina 3).

Voor verweerder werd derhalve gesteld dat er sprake was van een "geldige E-kaart", verwijzende naar de verblijfskaart van verzoeker (geldig van 13 december 2018 tot en met 13 december 2023). Andermaal bevestigde verweerder hierdoor de rechtsgeldigheid van het bekomen verblijfsrecht van verzoeker, waaruit verzoeker dan ook (opnieuw) een rechtmatig vertrouwen heeft geput dat het Ministerieel Besluit van 11 juli 2012 impliciet doch zeker werd ingetrokken.

Uit deze vaststellingen - de afgifte van de E-kaart en de bevestiging dat verzoeker een "geldige E-kaart" heeft - mag dan ook de impliciete, maar zekere intrekking van het Ministerieel Besluit tot Terugwijzing worden afgeleid.

Dit blijkt ook uit de stukken in het administratief dossier. Naar aanleiding van het onderzoek naar de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner (zie verder onder het tweede middel), wordt in een schrijven door verweerder aan de burgerlijke stand van Antwerpen, cel SAH gesteld op pagina 3 (eigen accentuering):

Vrijgesteld vanuit het gesloten centrum te Caricole zonder meer (reden: lopende gerechtelijke procedure). De volgende informatie werd verkregen en ik citeer:

"=> Uit het RR of het AD blijkt niet dat de E-kaart (afgeleverd 2019) effectief werd ingetrokken

=> door afgifte van die E-kaart lijkt het er op zijn minst toch op dat we het MB tot terugwijzing impliciet hebben opgegeven.

=> de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijzing naar een wetsebepaling, met name art. 44bis van de Vreemdelingenwet.

=> Die E-kaart kan met dit type beslissing ingetrokken worden, maar dit zijn beslissingen die normaalgezien voorbereid worden door een uitgebreid hoorrecht af te nemen. Artikel 44bis, § 4 moet in rekening genomen worden. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat, gelet op de eigen bewoordingen van verweerder, het Ministerieel Besluit tot terugwijzing werd ingetrokken.

Uit dit verslag wordt bovendien op pagina 4 andermaal bevestigd dat verzoeker een geldige E-kaart in zijn bezit heeft (eigen accentuering):

De beslissing "beëindiging verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier EUE) dd. 04.08.2019 werd ingetrokken (reden: geldige E-kaart in bezit)

Uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt dat de verwerende partij impliciet doch zeker beslist heeft om, in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing, het Ministerieel Besluit van 11 juli 2012 in te trekken.

1.2. Omwille van bovenvermelde redenen, is de bestreden beslissing in strijd met artikel 74/12 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting evenals het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel."

3.1.2. Verzoeker voert aan dat hij in het bezit is van een E-kaart, geldig van 13 december 2018 tot en met 13 december 2023. Op 4 augustus 2019 werd een beslissing genomen om een einde te stellen aan het duurzaam verblijfsrecht en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. In het arrest nummer 224 838 van de Raad van 12 augustus 2019 werd echter vastgesteld dat verzoeker in vrijheid werd gesteld en de zaak derhalve niet meer hoogdringend was.

Op 15 oktober 2019 werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 augustus 2019 ingetrokken. Dit werd vastgesteld in een arrest van de Raad van 30 oktober 2019 met nummer 228 270. In deze beslissing werd eveneens vastgesteld dat verzoeker in het bezit was van een geldige E-kaart. Op 24 juni 2020 werd beslist om de afgifte van de bijlage 19 van 18 juli 2018, de bijlage 8 van 13 december 2018 en de E-kaart van 13 maart 2019 als "onbestaande" te beschouwen. Hierbij werd verwezen naar het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012.

Hiertegen diende verzoeker eveneens een beroep tot nietigverklaring in; deze bestreden werd vernietigd bij arrest nr. 250 749 van 10 maart 2021.

Verzoeker geeft in zijn middel een uitgebreide versie van de feiten die de aanleiding geven tot de beslissing tot intrekking van zijn E-kaart. Hij zet uiteen waarom hij meent dat het intrekken deze kaart

onterecht was en waarom volgens hem het ministerieel besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012 door de verwerende partij reeds impliciet werd ingetrokken met de afgifte van deze E-kaart. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij zich niet kon steunen op het terugwijzingsbesluit van 11 juli 2012 om zijn verblijfsrecht als burger van de Unie in te trekken.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een antwoord is op het verzoek tot intrekking of opheffing van het terugwijzingsbesluit van 11 juli 2012 overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog heeft uitsluitend betrekking op het feit dat hij meent dat dit ministerieel besluit reeds impliciet werd ingetrokken door de verwerende partij door de afgifte van een E-kaart op 13 december 2018. De verwerende partij antwoordde hierop in de bestreden beslissing dat de afgifte van de E-kaart onterecht was vermits verzoeker verschillende namen heeft gebruikt en daardoor een vergissing werd veroorzaakt. De verwerende partij meent dat een beslissing die werd veroorzaakt door bedrog steeds ingetrokken mag worden.

De Raad merkt op dat verzoeker in het middel niet ingaat op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, met name het feit dat verzoeker de gemeentelijke overheden bewust heeft misleid door gebruik te maken van verschillende aliases op basis van een nieuwe identiteit door zo de afgifte van een bijlage 19 en vervolgens een E-kaart uit te lokken. Verzoeker betoogt enkel dat door de afgifte van deze E-kaart het ministerieel besluit tot terugwijzing impliciet werd ingetrokken. Dit betoog heeft evenwel slechts betrekking op een andere beslissing, met name waarbij de E-kaart en de bijlage 19 werden ingetrokken, waartegen verzoeker een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring indiende, gekend bij de Raad onder het nummer RvV 250 499. Verzoekers grieven zijn niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, met name de beantwoording van zijn verzoek tot opheffing op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/12 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Verzoeker diende een verzoek in, gericht aan verweerder, tot opheffing dan wel intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012. Verzoeker baseerde zich onder meer op artikel 74/12 Vreemdelingenwet.

Verweerder dient dus na te gaan of er humanitaire redenen voorhanden zijn of een opheffing of opschorting van het inreisverbod gerechtvaardigd is. Het komt de verzoekende partij toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de redenen zijn die een opheffing of opschorting rechtvaardigen, hetgeen hij heeft gedaan per schrijven van 16 augustus 2019.

In artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen teneinde een opheffing of opschorting van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen te bekomen. De humanitaire redenen kunnen bestaan uit specifieke medische of familiale redenen en de verwerende partij dient elke aanvraag individueel dient te onderzoeken waarbij zij ook rekening kan houden met contra-elementen (cfr. *Pari. St. Kamer*, 2011-2012, 53-1825/001, p. 22).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie *EHRM* 28 juni 2011, *Nunez/Noorwegen*, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (*EHRM* 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2. Verzoeker wijst erop dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw F. C. B., geboren te Denizli op 10 mei 1983, van Turkse nationaliteit. Beide partners zijn samenwonend te 2610 Wilrijk, (...).

Door beide partners werd een aanvraag ingediend tot wettelijke samenwoning. Deze aanvraag is momenteel nog in onderzoek door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Door verweerder werd hiertoe op 26 juni 2020 informatie overgemaakt. Verzoeker is derhalve op de hoogte van de wettelijke samenwoning en, aldus, de relatie van verzoeker.

In de bestreden beslissing van 2 juli 2020 wordt echter niet op een zorgvuldige wijze met de (voorgenomen) wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel het volgende wordt vermeld op pagina 3:

"en bovendien trachtten het verblijfsrecht van een Turkse onderdaan met een Griekse verblijfsvergunning op basis van zijn precaire situatie te regulariseren, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. "

Verweerder verwijt derhalve aan verzoeker dat de wettelijke samenwoning louter zou zijn ingegeven door een verblijfsrechtelijk voordeel, terwijl geen enkel onderzoek hiertoe door verweerder werd gevoerd (zoals blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing).

Bovendien behoort dit tot de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het blijkt dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning nog in onderzoek is door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

De beoordeling in de bestreden beslissing is dan ook (manifest) onzorgvuldig.

3. Het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 11 juli 2012 is gebaseerd op het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen bij nacht, feit(en) waarvoor hij op 26 januari 2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden. Verzoeker wees er in zijn aanvraag van 16 augustus 2019 evenwel op dat er zich nadien geen nieuwe feiten stelden, waardoor er actueel geen (ernstig) gevaar voor de openbare orde meer is.

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat verzoeker "zijn strafrechtelijk verleden nog steeds niet de rug toekeerde" (stuk 1, pagina 2), in tegenstelling tot hetgeen verzoeker had aangehaald in zijn aanvraag van 16 augustus 2019.

In de bestreden beslissing wordt kennelijk verwezen naar een PV ("AN.37.LB.023225/2015"), doch op geen enkele wijze blijkt wat de betrokkenheid van verzoeker zou zijn bij hetgeen werd vastgesteld. Dit betreft bovendien een PV van 2015. Verweerder voerde hiertoe geen enkel onderzoek uit terwijl wordt gesteld dat verzoeker "zijn strafrechtelijk verleden nog steeds niet de rug toekeerde" (stuk 1, pagina 2).

De beoordeling in de bestreden beslissing is dan ook (manifest) onzorgvuldig.

4. *Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden. Een schending dringt zich hierom op van artikel 8 van het EVRM, evenals artikel 74/12, §1 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting.*"

3.2.2. Na een herhaling van artikel 8 van het EVRM in het licht van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voert verzoeker *in concreto* aan dat hij een duurzame relatie heeft met F.C.B., met wie hij samenwoont te Wilrijk. Ze dienden een aanvraag in tot wettelijke samenwoning die op het ogenblik van de bestreden beslissing nog in onderzoek was. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat de wettelijke samenwoning zou zijn ingegeven door een verblijfsrechtelijk voordeel en zonder er verder onderzoek naar werd gevoerd.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat de bestreden beslissing nog andere motieven aanhaalt met betrekking tot verzoekers relatie. Zo verklaarde hij voor de politie op 4 augustus 2019 dat hij een zwangere vriendin zou hebben, maar dat bleek dat zij niet op hetzelfde adres woonden.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn aanvraag tot opheffing van het terugwijzingsbesluit niets heeft uiteengezet omtrent zijn gezinssituatie. De verwerende partij is er slechts toe gehouden de elementen te beoordelen die verzoeker heeft aangebracht om zijn verzoek tot opheffing van het inreisverbod te staven.

Bovendien blijkt uit de stukken die werden overgemaakt door de verweerder naar aanleiding van de terechtzitting dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Wilrijk, op 18 september 2020 wel degelijk heeft geweigerd de wettelijke samenwoont te registreren in het bevolkingsregister omwille van een schijnrelatie, dit na een negatief advies van het openbaar ministerie, gegeven op 20 augustus 2020. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd of die de verwerende partij hadden moeten aanzetten tot een bijkomend onderzoek.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT